

Juhász Róbert

EVOLÚCIÓ

Korábban is meséltél az állatkertről.
Lenyűgözött az ezüsthátú gorilla vadsága.
Áltál rendületlenül, hátra sem léptél, mikor
az teljes erejéből

a plexibe öklözött. Bízta a saját
áttetszőségében. Rajzolta volna a
párába, mit a felületre fújtatott, de ahhoz
át kellett volna lépned alig

látható határaidat. Pedáns voltál.
Aznap, mikor végleg elköltöztem,
épp a házat igazítottad egy ferdén lógó

fotóhoz, melyen két emberszabású
a távolba réved. Emlékszem, a kép elé
dupla üveget kértél a keretesnél.

IRDALÁS

Utáltad a halat.

Nem az zavart, hogy láttad a lavórt a terasz alatt
kifosztott bordakosarakkal, felül úszóhólyagokkal,
alul pikkelyekkel, középen a lágyan ringó belső
értékekkel.

Azt mondtad, érzed az iszapot, a békaszőlő ízét a
szádban, ahogy apró szemcsékben csikorog fogaidon
a származás.

Megkavartam a mélyrózsaszín vizet, kezem nyomán
örvényben rendeződött a fehérje. Pillanatra jósolni
lehetett volna belőle, akár a kávézaccból.

Az áramlásban gyökeret vert a hínár és bár hajlott a
sodrással, mert maradni. Viharban, egy műanyag
edényben, szálkával a manduláiban.

RETÚRJEGY

Elaludtam a buszon. Idegen városban ébredtem.
Féltem kinyitni szemem. Szűk résen át figyeltem,
ahogy a poharak alján összesűrűsödik,
megvastagodik az anyag. Csalóka lencseként állnak
meg saját lábukon.

A parfüméria kirakata előtt izzadtan állt egy férfi, ha
bármelyik illatos permetet magára fújta volna, tüneti
kezelésként keveredett volna bőrén a fülledt délután
a kellemes hatású molekulákkal.

Az elsuhanó házakhoz mindennap betér az
enyészet. Nem tolakodó, alig visz magával valamit,
szinte észre sem venni. Szinte.

Ahogy a lépcsők kopnak jártunkban, vásik a cipő,
fényesedik az anyag, és a vigasz, hogy talán a
pusztulás is belénk fárad egy keveset.

Megpróbálok újra aludni. A ruhámban elhoztam
magammal az ételszagot, talpamon a tópart fövényét
redőmintába préselve. Leesik majd rólam, ahol
elégé megszárad.

Szemhéjam vásznán belül úsznak a kutyafejű felhők,
miknek tekintete a Hold. Maguknak vonyítanak, s ez
kitart, míg a sofőr felébreszt a végállomáson.

FÖDÉM ALATT

Egy állat él padlásomon. Bőre alatt kihalt fajok lüktetnek. Csak
a gipszkarton választ el tőle. Tudunk egymásról. Kettévágtuk a
világot.

Terepasztalon élek idelent. Gondosan rendezték körém a
díszletet. Megszólalásig élethű minden. Az első megszólalásig.

Napok pukkadnak ki arcomon, légbuborékos védőfólia az
adventi naptár. Némelyik egész nagyot szól, de nem óv meg
ütközéseinktől.

Ő csak éjjel járkal. Körme karistolja a közénk dermedt
torlaszokat. Napközben egy orrszarvú lefűrészelt tülkét kenegeti
pillanatragasztóval. Nehezen érti, hogy azt a pillanatot nem
lehet már megragasztani.

A plafon lassan ázik át, a modellvasút dombjain vonatkürtbe
botlik, s a síneken esik hanyatt a felismerés.

Élünk.

Ha most felnyitnám neki a tetőt, mint egy konzervdobozt,
émelyegne a szabadságtól. A fogság biztonság. Tartósít.

Régóta vonszolom a képet, melyen vadul dulakodok egy távoli
rokonnal, amiért figyelmetlenül rálépett a maketten az egyetlen
alagútra, s az beszakadt lába alatt.

A mennyezet még tart, de hamarosan összeeresztenek minket.

HANGTALAN

Lefolynak a hegyről az utak. A parányi főtéren összegyűlik az aszfalt. Megkeményedik, hogy tarthassa lépéseinket.

Ez nem igazi hegy. Földrajzilag domb csupán. Ha nincs nagyobb, ezzel is be lehet érni. Nyugat felől, mikor jöttem, láttam az Alpok nyúlványait.

Szürkés koszos komondorként lapítottak. Nem láttak rendesen a ködszörtől, csak a szagunkat.

Meg a kertét a főtértől nem is messze. Meg hátul a ház mögött a láncokra akasztott, felfeszített boronáét. Ráfűzte magát a kúszórózsa, békésen le már nem jön onnan.

Mire a völgyben, egy mellcsizmában a folyóba ereszkedtem, minden oldalról rám tapasztotta magát a sodródó némaság.

Ebbe a vízbe bemenni és innen kilépni sem könnyű.

Traian fia